

Noe om bl a den åndelige verden mm

- scannet fra MARTINUS bogen
GRAND KURSUS
- side 458 og noen sider frem
- dette GRAND KURSUS er en
bok basert på noen M-foredrag
fra 1956.

<-nb-bildet her ikke relatert til Martinus- kun som en oppmykende illustrasjon.

«.....For en ting kan komme frem på det fysiske plan, foregår der altså en tænkning. Det sker ikke blot i menneskets bevidsthed. **Der er også tænkning bag de andre ting, der kommer frem på det fysiske plan.** Vi ser jo, at disse andre ting ikke er mindre logiske end det, menneskene skaber. Menneskene skaber logiske ting, og vi kan godt se, når en ting er skabt af et menneske. Vi kender den menneskelige skabelse meget nøje, vi ved, at huse, byer, tøj osv. er skabt af mennesker. Men når det drejer sig om naturens skabeprocesser, har der været en tilbøjelighed til at mene: "Nå ja, men det bliver til af sig selv". Det er jo ejendommeligt.

Hvis en så logisk skabelse som naturens skabelse kunne blive til af sig selv uden tænkning, hvorfor i alverden skal vi så være belastet med en så grusom spekulation for at kunne opretholde det daglige liv, som mange mennesker jo må igennem? Hvis tingene kunne blive til uden tænkning, ja, så er det da mærkeligt, at vi skal være bundet til sådan en tænkning. Vi er endda så kolossalt bundet til denne tænkning, at hvis vi et eneste sted ikke tænker logisk, således som loven for tænkning byder, sker der en katastrofe. Denne katastrofe står i forhold til den fejltagelse, vi har lavet i vor tænkning.

Når tænkningen er så fundamental, kommer man jo til at forstå, at hele den ydre fysiske verden, vore egne kroppe indbefattet, er resultat af noget andet bagved. Eftersom huse, biler og alt, hvad menneskene kan skabe, er resultat af tanke, begær, ønske og vilje, må hele den fysiske verden også være baseret på, at der er en bevidsthed bagved. Det er egentlig en afsløring af den åndelige verden, for den åndelige verden er nemlig bevidsthed.

Vi er inde i jordens bevidsthed, som strækker sig langt ud i rummet

⁴⁵⁹ Når vi omtaler den åndelige verden som det åndelige plan, tænker menneskene, at det er et plan, der er en verden for sig selv. Men hvad er den åndelige verden? Den åndelige verden, vi har med at gøre, er først og fremmest vor egen tankeverden. Den anden verden, hvor tankeverdenen er i, er jordens bevidsthed.

Jorden har en bevidsthed, som ligger bag ved skabelsen af den fysiske klode. Denne bevidsthed spænder kolossalt langt ud i verdensrummet. Den opfylder det, som vi kalder tomrummet mellem stjernerne. Alle kloder, sole og mælkeveje har en bevidsthedssfære, som strækker sig kolossalt langt uden om det fysiske legeme og opfylder alt tomrum. Alt tomrum i verden er altså den åndelige verden.

Hver del af den åndelige verden er knyttet til en bevidsthed. Akkurat som et menneske har sin bevidsthed, og et andet levende væsen har sin bevidsthed, således har jorden sin bevidsthed. Denne bevidsthed er vor åndelige verden, og det materiale, denne åndelige verden består af, er det, vi kan bruge til tankemateriale.

Tankemateriale er jo noget anderledes end den fysiske materie, det lyster tanken. Netop fordi tankematerien lyster tanken, vil vi aldrig nogen sinde kunne udvikles og lære noget på det åndelige plan. Det lader sig ikke gøre.

Den fysiske verden

460. Den fysiske materie er derimod egnet til at udvikle bevidsthed, fordi den skal overvindes. Derfor bliver vi inkarneret i den fysiske materie, hvor det er en livsbetingelse at overholde særlige bestemte love. Hvis vi ikke gjorde det, ville vi dø. Vi ville ikke kunne blive ved at leve.

Til at begynde med i denne spiral var vor åndelige bevidsthed degenereret. Vi kommer jo herved for at udvikle bevidsthed. Den bevidsthed, vi havde før, er degenereret og er nu omtrent nede på nulpunktet eller i al fald på et latent stadium. Det er derfor, at plantevæsenerne ikke har megen bevidsthed. Det betyder jo ikke, at det er væsener, der lige er begyndt i denne spiral. Det er væsener, der har haft kosmisk bevidsthed og har været højt udviklede i tidligere spiraler.

Derfor må man inkarnere i fysisk materie, for den lystre ikke tanken. Den skal overvindes, og det foregår ved, at man lærer at overholde loven for tænkning. Loven for tænkning kender vi som logik, al tænkning må foregå logisk. Det gælder ikke blot, når vi skal bygge noget op i den rent materielle materie, men også i vor væremåde. Alt, hvad vi udløser af energi, må være logisk, og det er det, det skårter på i menneskehedens væremåde. Menneskenes måde at være på over for deres omgivelser, deres medmennesker, dyr og planter, samt deres forhold til himmel-rummet, til stjernerne og mælkevejene, og dermed til Gud, må være logisk. Der er ikke et eneste felt i universet, hvor man retter sin tanke, der er fri for denne lov. Retter man tanken på Gud, må den være logisk. Retter man tanken på et mælkevejssystem, må den være logisk. Retter man tanken på et menneske, må den være logisk. Ligegyldigt hvor vi retter tanken, må den være logisk. Der, hvor den ikke er det, er vi ikke i kontakt med livet, der kan vi ikke opleve det virkelige liv.

Derfor er der noget, der hedder udvikling. Det sker ved, at vi er inkarnerede her i den fysiske materie, hvor det er en livsbetingelse at komme til at tænke logisk. Den eneste vej ud af den fysiske materie, ud af lidelserne, ud af smerterne, ud af katastroferne, ud af sorgerne, ud af bekymringerne, er dette at tænke logisk.

Intellektualiseret følelse og ulogiske sympatier. Kærlighed er logik

461. Det at tænke logisk er det fundamentale i livets oplevelse. Der er særlige verdener, hvor det er det bærende princip, hvor tænkningen ikke skal bruges til møjsommeligt at bearbejde og overvinde materien, men hvor materien lystre. Der kan man sige, at når man taler, så sker det, og når man byder, så står det der akkurat ligesom Gud. Det er jo det, der kendetegner Gud. Vi har netop lært, at han bød, så stod det der, og han talte, så skete det. Det vil også ske for os i samme grad, som vi kan få tingene til at lystre.

Tingene lystre kun, når de overvindes ved logisk tænkning. Derfor er den logiske tænkning hele tiden vejen til lykken, vejen ud af lidelserne, vejen til himlen. Men man har ikke kaldt det logisk tænkning, man har kaldt det moral, man har kaldt det kærlighed. Man må være kærlig, man må være god. At være kærlig, det er logik. Kærlighed, der ikke er logik, er ikke kærlighed.

Der er mange forskellige slags følelser. Følelser kan nok være udtryk for sympati, men der er også ulogiske sympatier. Ulogiske sympatier er ikke kærlighed, for de er ikke i kontakt med livets love, de har ikke overvundet materien. Derimod er der en intellektualiseret følelse, en logisk følelse, der efterhånden udvikler sig. Den logiske følelse er jo det, vi også kalder humanitet eller kærlighed. Sympatien bliver til kærlighed der, hvor følelsen bliver intellektualiseret. En sympati, der er baseret på den højeste logik, er i kontakt med livets love. Denne tilstand er universets grundtone.

Da denne måde opretholdes hele universet, og derfor er det loven for alt det, der ikke har nået dette stadium: at nå dette stadium. Alt i den materielle verden er indrettet til at bringe menneskene op til denne logiske tænkning. Når de når til dette stadium, så er de færdige med at inkarnere her, så er de fri af den fysiske materie. Så behøver de ikke mere at inkarnere i denne tunge materie.

De lever så i en fuldstændig fri tilstand, der er ingen tyngdekraft. Her skal vi tynges ned, her skal vi bevæge en krop. Når vi skal ud at rejse, må vi befordres. Enten må vi vandre på vore ben eller bruge et befordringsmiddel, men det behøver vi ikke i den åndelige verden. Der er vi fuldstændigt eller totalt frigjorte. At nå den fuldkomne, logiske tænkning er det at blive ét med Gud.

Vejen til lyset er blevet denne, at man skal lære at blive god og kærlig, og man skal elske sin næste som sig selv. Der er det sagt i en nøddeskal.

Den fysiske verden er en skole eller læreanstalt, hvor man lærer at tænke logisk

462. Nu kan vi så få lejlighed til at se, hvad alt dette betyder. Det er ikke alene beregnet på den fysiske verden. Den fysiske verden er bare en skole, en undervisningsanstalt, en læreanstalt, inden for hvilken alle eksperimenterne kan foregå. Her gør det ikke noget, at der sker fejltrin. Der må ske fejltrin. Den eneste måde, menneskene kan opleve at tænke rigtigt, er ved, at de opdager, at der er noget, der kan vise dem, at de har tænkt galt, og det skal katastroferne nok vise dem.

Derved når de til et stadium, hvor de er modne for at kunne modtage undervisning og vejledning af andre væsener, som har gjort disse erfaringer, og da kan man undgå mange lidelser. Det er det stadium, som menneskene er på nu. De kan lære, for de har gjort så mange fejltrin i deres liv. Selv om de ikke erindrer dem, har de gjort så mange fejltrin, at de er blevet modtagelige for at få undervisning.

De er modtagelige for at lære, fordi de ved, at det er nødvendigt, at man må lære tingene at kende. Man ved, at det er nødvendigt, at man må undervises på universiteter og læreanstalter. Hvis man virkelig skal blive gode bygmestre, ingeniører, arkitekter eller læger, så må der en uddannelse til. Vi ved, at man kan ikke tænke logisk i de baner uden at lære det. De, der så er udviklede og modne for at kunne lære, kan så blive undervist i det.

Men det er ikke det, der er det fundamentale, det er kun en del af det. Det fundamentale er, at man lige så vældigt kommer til at tænke logisk, når det drejer sig om de levende væsener, som vi er sat imellem. Allerede nu, igennem bønnens mysterium, ved vi, at disse levende væsener er Guds redskaber, de er Guds øjne, de er Guds skaberredskaber.

Guds talemåde, Guds sprog og Guds undervisning foregår igennem alle levende væsener, lige fra de værste røvere og banditter til de højeste helgener. De viser hver især en særlig manifestation, en særlig undervisning. De viser, hvordan man ved at overtræde lovene kommer ud for det ene, og hvordan man ved at overholde lovene kommer ud for det andet. Det er en glimrende undervisning. Man kan følge undervisningen, og man kan lade være, men derefter bygger man jo så sit liv op.

Den fysiske tilværelse er ikke den fundamentale tilværelse

463. Der, hvor man ikke er dygtig nok, der, hvor man er uvidende, kommer man til at opleve lidelserne. Derfor må man forstå, at denne fysiske tilværelse ikke er den fundamentale tilværelse. Den fundamentale tilværelse er den åndelige tilværelse. Det er i den fysiske tilværelse, vi må have lidelserne og få virkningerne af vore fejltagelser.

Er det ikke guddommeligt, at vi ikke skal leve i denne tilværelse hele denne vældige epoke, disse tusinder af liv, disse millioner af år, der går for at uddanne dyret til menneske? Er det ikke godt, at det ikke foregår i et stræk, men at det er delt i mange bitte småbidder, således at vi får lejlighed til at komme ind på det åndelige plan og opleve denne lystilværelse? En lystilværelse, der er ganske vældig i forhold til det, vi er i stand til at opleve. Hvor meget, vi kan opleve, afhænger af, hvor langt vi er kommet i logisk tænkning på det materielle plan.

Derfor er det, at vi med mellemrum må dø og afbryde den fysiske tilværelse. Men det er da også guddommeligt, at vi, når vi får ødelagt vor krop, kan slippe en sådan defekt krop. Man kan stå fri og fuldkommen og føle sig ganske vidunderlig sund og dejlig, der kan være lykke og glæde omkring en. Det er jo herligt, at der ligger det bag ved ulykkerne, bag ved lidelserne, bag ved de unaturlige dødsprocesser. Det er da glimrende.

Vi kan lære, at den materielle tilværelse ikke er det fundamentale. Hvorfor skal et barn fødes og allerede dø i fødslen? Nogle dør to måneder gamle, andre syv år, tredive år gamle. Man kan tydeligt se, at hvis det var det fundamentale, var det jo en forfærdelig mislykket tilstand, Gud skabte i verden. Men der er ikke noget mislykket. Det at dø for tidligt giver også erfaringer, og det er også noget, der er resultat af ulogisk tænkning.

Materien i den åndelige verden lyster tanken

464. Det er mit ønske med disse analyser om døden at få menneskene til at forstå, at det er en velsignelse at dø, når det sker på den rette måde, for så er det indgangen til en lysets tilværelse. Det er rigtigt, at der eksisterer noget i retning af helvede og skærsild, men det er ikke andet, end hvad man bilder sig selv ind.

Den tro eller den forestilling, som man har dannet sig, kommer man til at lide under. Når det er sådan, at materien i den åndelige verden lyster tanken, kan man jo nok forstå, at hvis man nu går med en hel masse mørke tanker, så bliver det sådan. Når mennesker danner billeder her på det materielle plan, er det jo bare tanker, omkring sig ser de stadig alle de materielle realiteter. Derfor bliver tankerne ikke af så stærk virkning, som de gør på det åndelige plan. På det åndelige plan ser de kun deres tanke, og disse tanker former materien efter den struktur og den stemning, de er i. De kan være bitre og vrede på Forsynet, naturen og andre mennesker. Hvis de nu dør under en sådan epoke, hvor de er bitre og vrede, er de helt anderledes stillet, end de var her på det fysiske plan. Da vil de være meget dårligere stillet, for her i den fysiske verden er der så meget, der kan hjælpe dem ud af denne mørke tilstand. Men det er der ikke inde på det åndelige plan.

Vi skal huske på, at i den åndelige verden er der ingen tyngde, man er ikke bundet til jorden, man er fri. Man er bundet til kvaliteten af sin tanke. Alting er bølgelængder, alting er sammenfiltret ligesom de forskellige radioudsendelser på antennen. På en antenne er jo alle jordens udsendelser, men ikke desto mindre er de isolerede, så man kan trække hvert eneste orkester ud med dets fløjter, harpe osv. Alt det kan trækkes ud, skønt udsendelserne altså er fuldstændig inde i hinanden, de tager intet rum op, så at sige. Sådan er tilværelsen på det åndelige plan. Det er en tanketilværelse, og derfor er der kun vor stemning.

Hvis man er i dårlig stemning, når man dør herfra, hvis man er bitter og vred, hvis man synes, det hele er skrækkeligt, jamen så danner disse materier sig jo til på en skrækkelig måde. Det, vi tænker, bliver til billeder. De kan nok se, hvor vældig nødvendig denne advarsel er: "Man skal ikke lade solen gå ned over sin vrede". Det er rigtigt, for inde på det åndelige plan er det ikke blot det, at man kommer sammen med ligesindedes tanker, men disse væsener er på akkurat samme bølgelængde som dem, der er vrede og bitre, dem, der er egoister, dem, der sparker: "Det kommer ikke mig ved, din sorg må du selv om". Sådan noget kommer man til at møde.

Spøgelse og fantomer. Mørke lag af tankemateriale bliver suggereret væk af skytsengle

465. Man kan f.eks. føle, at tiden står stille. Men man mærker det, som om det er en evighed. Det får aldrig ende. Himlen er grå, mørk og sort med torden og lynild osv. Somme tider vader man i dynd og synker ned og synker ned og kan ingen vegne komme. Man kan se terræner deroppe, hvor der er solskin, men så er der nogle lodrette klippemure, man ikke kan komme op ad. Det kunne virke, som om at alt dette er skrækkeligt. Men det har en guddommelig betydning, for desto hurtigere kommer disse væsener til at blive ulykkelige. Det er jo meningen, at de skal

bringes til at forstå, at her trænger de til hjælp. Her kan de ikke klare sig selv. Her skal de råbe efter hjælp, og det kommer de til. Lige så snart de føler, at de er ulykkelige, at de er hjælpeløse, begynder det at klare op i deres sindelag. Så kan skyts-englene træde til, og så bliver de hjulpet. Så bliver der fortalt dem, at de ikke er på det materielle plan mere. Det bliver fortalt dem, at det er et tankeplan, og så får de lært at se, at materien lyster tanken. Det er deres egne forestillinger, de har vadet i. Det eksisterede ikke andre steder, det var deres egen mørke bevidsthed, de vadede i. På tilsvarende måde bliver verden lys omkring dem, når bevidstheden forandrer sig til det lyse. Der sker så det, at skytsenglene lammer tænkeevnens særlige organer for mørke tanker. Det mørke lag af tankemateriale bliver suggereret væk. Det virker som en figur, det har menneskets form. Det kan skyts-englene suggerere af, og det er det, der undertiden kan gå omkring som et spøgelse. Det er et fantom. Når det er skilt ud fra selve ånden, så er det jo et fantom. Men det er en bølgeart. Derefter kan væsenet ikke huske noget om de ting, det var bitter og vred over. Det kan være et ægteskab, det er vred over. Det kan være noget helt andet. Det kan have begået selvmord osv., men det kan væsenet ikke huske spor om. Det er taget helt væk. Foreløbig kan det ikke huske det mindste om alt dette. Derpå er det optaget af humane ting alt efter dets egen udvikling i humanitet.

Den første store humane sfære efter døden

466. Nu har alle væsener jo noget kærligt i sig, noget godt, også selv om det måske kun er lidt. Selv dyrene har en slags kærlighed til deres afkom og ligesådan kærlighed til magen. Mennesket, der er nået frem i udvikling, er allerede, rent bortset fra det ægteskabelige, begyndt at udvikle lidt humanitet, lidt kærlighed. Der er visse områder, hvor de ikke kan nænne at gøre ondt. Der vil være noget, de ikke kan nænne, og når alt det mørke så bliver taget væk, kan de komme ind på det virkelige plan, det første plan efter den første sfære.

Den første sfære, hvor de vader i deres tankearter osv., er jo det, vi kalder skærsilden. Men det er ikke nogen evig fortabelse, det er deres egne tossede forestillinger, de er kommet ud i. I skærsilden bliver der så hurtigst muligt gjort ende på det, og så kommer de over på det lyse plan. Hvad laver menneskene så på dette lyse plan? Se, den første store sfære er en human sfære, og det er egentlig det virkelige menneskeriges bevidsthedssfære, hvor de færdige mennesker er. Der kommer de ufærdige mennesker så over, og der kommer de til at virke med den lille humane evne, de har. Det vil sige, at det er jo den sfære, der er nærmest jorden.

En tid til at begynde med kan de godt have deres beskæftigelse og tro, de er købmænd, eller at de er det og det. Når de går normalt over i døden uden mørke tanker og vrede tilstande, kan de alligevel leve i denne vanebevidsthed. Hvis man dør som et gammelt menneske og for længst har forladt sin livsstilling og lever i

sit otium, er man vænnet til en sådan tilværelse og kan faktisk med det samme blive modtagelig for den åndelige verden. Men ellers har man denne vanebevidsthed, at man endnu skal på arbejde, at man stadig skal gøre det og det, men efterhånden opdager man: "Nej, det skal du ikke mere, for du er ikke i den verden, nu er det fejlagtige tanker. Du skal bare se, dem kan du tænke dig fri af".

Ligesom små børn her lærer at gå, lærer at tale, sådan lærer menneskene der at tænke og at se, hvad man kan frembringe med sin tanke i materien. Det primære i denne åndelige verden bliver, at disse mennesker bliver skytsengle for væsener her på jorden, for væsener, der dør, og for væsener i skærsilden.

Afdøde mennesker kan høre bønner og være skytsengle

467. En mor kan godt blive skytsengel for sit barn eller barnebarn, der lever her på det fysiske plan, længe efter at hun er død. Man kan også blive skytsengel for venner i den fysiske verden, efter at man selv er kommet ind på et åndelige plan.

Det er altså disse væsener, der befordrer bønner i alle situationer. De er til stede, de er alle vegne, men det er ikke sådan, at det er stedbestedt, det er bølgelængder.

Det, at man her kan høre Paris igennem radioen, betyder ikke, at Paris ligger her, men det betyder, at man har den samme oplevelsestilstand. Den er ikke sted-bundet. Sådan er det også med den åndelige verden. Der kan være en forbindelse til den afdøde, en mor, en kær ven eller veninde, ligegyldigt om væsenet på det fysiske plan er her eller i Amerika. Om der er forbindelse afhænger ikke af, hvor man er i verden.

Det er ganske ude af sagaen, hvor væsenet er her i verden. Det er bølgelængder. Det er menneskets bølgelængde. Kan det komme på den, kan det ramme dette menneske og sende det gode tanker. Nu er det jo sådan, at menneskene endnu ikke er så udviklede til at modtage den slags impulser, og de skal heller ikke være det, for så kunne de også modtage impulser fra væsener fra det andet plan, nemlig inde på skærsildsplanet.

Automatskrift og besættelse af ånder

468. På skærsildsplanet er der en masse væsener, som endnu slet ikke er vendt imod den åndelige verden, de er måske ikke ulykkelige, men de er voldsomt indstillet på at udnytte og besætte fysiske mennesker. Det kan være væsener med perverse anlæg, eller væsener, der er drankere osv. Drankere vil meget, meget gerne besætte drankere her på dette plan, for så kan de ligesom nyde dette drikkeri. Når det fysiske menneske nyder alkohol og drikker sig fuld, kan det åndelige væsen besætte dets legeme og også nyde det.

Det kan også være væsener med seksuelle abnormiteter og perversiteter, der kan besætte mennesker. Sådan er der jo meget, men jeg kan ikke nå at komme ind på alle disse detaljer, men sådan er hovedprincipperne altså derinde.

Men til sidst bliver disse væsener også ulykkelige, for det er ikke en tilværelse, der fører lykke med sig. De får jo aldrig noget særligt lys, nogen glæde eller noget af den virkelige oplevelse af livet på den måde. Så bliver de også hurtigst muligt ført til ulykke og lidelse derinde, så de kan komme til at råbe om hjælp.

Derfor skal man passe på med dette plan og ikke lade sig tage i besiddelse, f.eks. ved automatskrift; det er noget af det letteste for ånderne at få fat i en hånd. Det er nogle af de nemmeste eksperimenter, og en masse mennesker bliver forført på denne

måde. Pludselig tager en ånd hånden, så den skriver automatisk, og så er det jo gerne store løfter om vældige missioner, der ligger til én, og man skal det og det. Jeg har erfaringer for, hvordan sådanne mennesker kan blive besatte fordi jeg har måttet hjælpe enkelte ud af denne besættelse. Så det er ikke meningen, at det skal være på den måde.

Den humane sfære eller menneskerigetets sfære

469. Meningen er, at vi igennem vor bøn kan få hjælp, og vi kan tænke godt på de væsener, der er på det andet plan. De væsener, der virkelig er udviklede på det åndelige plan, søger ikke at sætte sig i forbindelse på denne måde igennem eksperimenter. Der er en naturlig forbindelse om natten, når vi sover. Når vi sover, er vi inde på det åndelige plan, og der er der alle mulige betingelser for at komme på de samme bølgelængder som de afdøde venner og bekendte. Det er den naturlige vej].

I den åndelige verden er man ikke blot skytsengel, det er kun et stadium, for man skal jo videre. Man har også andre evner end den humane evne. Her på det fysiske plan har menneskene også udviklet nogen intelligens. Nogle har lille intelligens, og nogle har en meget større intelligens. Nogle har udviklet en skabeevne, de er kunstnerisk begavede og kan male, tegne og lave billedværker osv. Disse evner danner jo også en personlighedsspaltning, som har sin verden, det er den, jeg kalder visdomsriget.

Visdomsriget og den guddommelige verden

470. I visdomsriget er intelligensen det bærende bevidsthedslag. Når væsenerne er færdige i den humane sfære, menneskerigetets sfære, kommer de ind i visdomsrigets sfære, hvor de så kommer til at præstere deres tilværelse igennem deres skabeevne. De store kunstnere kan jo lave en vældig skabelse, og mindre kunstnere kan jo så kun lave mindre skabelser. Men altså, der er ingen jalousi, alle får deres lille krukke fyldt med glæde, om jeg så må sige, og når en krukke er fyldt, kan der ikke være mere i den, så flyder den over. Så en lille krukke er lige så lykkelig som en stor krukke, når bare krukken er fuld; og det bliver den. Alle vegne får man sin krukke fyldt; der er ikke noget at være ked af.

(med forbehold om evt. uopdagede scanner-feil)

se ellers

<https://www.kosmosmagazine.net/martinus/martinusfor/grand-kursus/>

